

Un Tomb

Masquefa - Desembre

1939: "FLECHAS" I "MARGARITAS"

L'any 1939, "vencido y desarmado el ejercito rojo", la maquinaria repressora del franquisme es va fer palesa a tots els nivells. L'aniquilació física i moral de tota possible dissidència, anava acompanyada d'un nou adoctrinament cultural i de costums que va afectar directament en la vida quotidiana dels masquefins.

No va arribar la pau com ja tothom desitjava sinó que es va imposar la "victòria", un nou escenari on la societat es dividia entre vencedors i vençuts.

En aquest context l'església catòlica va exercir un paper fonamental en la vida política espanyola, la seva vinculació amb el bàndol "nacional" venia ja de la guerra civil, com a resposta a la persecució religiosa que tenia lloc a bona part de la zona republicana, ben aviat la majoria de bisbes proclamaren la categoria de "cruzada" a la guerra civil i donaren el seu suport a Franco.

Així doncs, una vegada acabada la guerra, un festival de creus i sotanes va impregnar la vida pública i els actes religiosos ocupaven els espais importants de la vida oficial, convertint el nou règim en un estat descaradament confessional on el clergat catòlic amb un puritanisme gairebé malaltís feu freqüents intromissions en la vida ciutadana. Amb la pretensió de recuperar la influència social perduda des de feia temps i amb la finalitat d'imposar els seus criteris de control morals, utilitzen tota mena de procediments coactius.

En la seva obsessió per la recristianització de la societat, la jerarquia de l'església aconseguí el control de bona part de l'ensenyament primari i secundari, amb l'objectiu d'adoctrinar els joves i els nens i les nenes.

Aquesta missió, es va desenvolupar molt ràpidament a l'escola de Masquefa, gràcies a unes mestres decididament afectes al règim de Franco, immediatament desapareix l'escola mixta, nens i nenes són separats de les aules i es crea la O.J (Organización Juvenil) i la **Sección Femenina de Falange**.

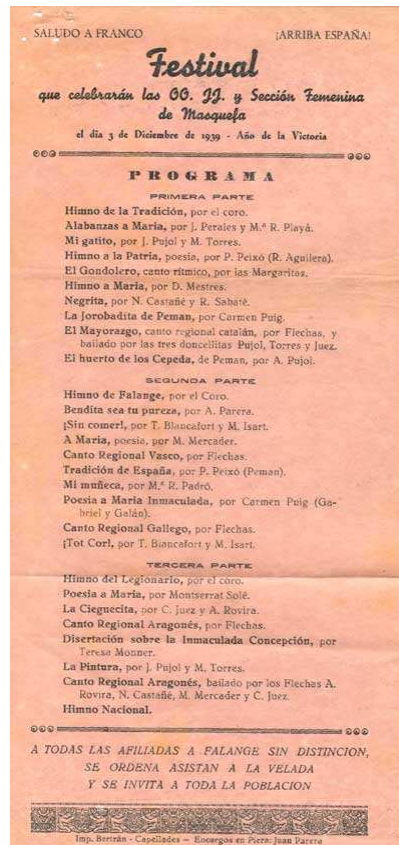
Així doncs les nenes de Masquefa es varen convertir d'un curs per l'altre en "Margaritas" i "Flechas", les dues categories per edats que imposava aquesta institució.

Tal i com s'escau en una organització jeràrquica, l'uniformat es fonamental i per tant les "Margaritas", que eren les nenes fins a deu anys portaven un "pichi" negre amb brusa blanca i una margarita bordada a l'esquerra, les "Flechas" lluien una faldilla negra, camisa blava de Falange amb el jou i les fletxes bordats i un boina vermella símbol dels carlins i dels requetés.

Durant tres tardes setmanals es dedicaven a aprendre labors domèstiques, recitar poemes, a aprendre cants regionals i els patriòtics himnes del moment, que posaven en pràctica gairebé un cop cada mes a l'antic cinema de Masquefa per recaptar fons destinats a la restauració de l'església que havia resultat afectada durant la guerra civil. També organitzaven algunes sortides, com la visita a Igualada per veure al Comte Galeazzo Ciano, personatge que simbolitzava la "simpatia" dels feixistes italians, fins i tot el seu pentinat i les seves jaquetes blanques d'uniforme varen ser adoptades per els jerarques franquistes.

La tasca de la Sección Femenina responia als principis morals per els quals havia sigut creada i tenia com objectiu el foment de la dona en l'esperit nacional-catòlic i en els valors tradicionals que evocaven la figura de mare i d'esposa submissa com a prototipus femení. El seu lema era " el fin de la mujer, en su función humana, es servir de complemento al hombre, formando con el, individual o colectivamente una perfecta unidad social ".

El dia tres de desembre de 1939, la Falange de Masquefa va organitzar un festival patriòtic i religiós en honor de la Immaculada Concepció on van actuar bona part de les nenes de la Sección Femenina, per aquesta ocasió es va fer un programa dels actes que encara conservem i que en el Tomb d'aquest mes us volem fer arribar a tothom.

(clicqueu sobre la imatge per ampliar)

Xavier Pérez Fornés

Fonts:

- Arxiu Municipal de Masquefa
- AA.VV "Història de la Catalunya Contemporània" Ed. Portic. BCN 1999
- Testimonis orals: Paquita Saenz de pablo, Maria Torres